

Meditacions: 2 de gener

Reflexió per a meditar el 2 de gener. Els temes proposats són: la centralitat de Jesucrist: «Resteu en mi»; unió amb Crist; el Baptista, model de seguiment del Senyor.

HEM COMENÇAT un nou any. Jesucrist és el Senyor del temps, de la història, i volem que sigui també el centre de les nostres vides. S'obre una nova etapa per estimar, per servir, per recórrer el camí en la seva presència. Ens il·lusiona que també aquest any «cada vegada més tot giri entorn de la seva Persona»^[1]. La vinguda del Messies «és

l'esdeveniment qualitativament més important de tota la història, a la qual confereix el seu sentit últim i ple»^[2]. Ell omple les nostres jornades i l'existència sencera del cristià. En aquests primers dies aprofitem per confiar a la seva divina Providència les il·lusions i esperances que tenim dipositades en l'any que comencem.

La centralitat de Jesucrist queda formulada pel mateix Jesús, en l'evangelí de sant Joan, amb l'expressió «estigueu en mi». El deixeble estimat està present al cenacle, al costat del Senyor, i allí va sentir aquesta expressió de la seva boca: «Aquell qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit» (*Jn* 15, 5). El més jove dels apòstols escriu el seu evangelí en darrer lloc: ha tingut més temps per reflexionar i madurar el misteri de Crist. I després de molts anys, el ressò d'aquestes paraules encara el segueix commovent. Per aquesta raó trobem la mateixa

expressió en la primera de les seves cartes, que llegim avui en la litúrgia de la Paraula: «Si continua en vosaltres allò que vau sentir des del principi, també vosaltres continuareu en el Fill i en el Pare» (1 Jn 2, 24). És el que passa entre el cep i els sarments: aquests reben d'ell tota la seva vida, sense ell perden a poc a poc la força.

Estar, *romandre*, «aquesta paraula tan estimada pel Senyor que la repetirà moltes vegades... Si romans en el Senyor, en la Paraula del Senyor, en la vida del Senyor, seràs un deixeble»^[3]. Jesús vol unir la seva vida amb la nostra; més encara, fusionar-la. Romandre en Ell és viure per Ell, amb Ell i en Ell. Deia sant Ambròs: «Recull l'aigua de Crist (...). Omple d'aquesta aigua el teu interior, perquè la teva terra quedi ben humida (...); i un cop ple, regaràs als altres»^[4].

PER AL CRISTIÀ, «viure és Crist. I si, de vegades, per debilitat, cansament o per tantes circumstàncies de la vida perdem de vista aquesta realitat, Ell sempre ens està esperant»^[5]. Sant Josepmaria expressava aquesta necessitat d'unió amb Crist amb aquestes paraules: «Seguir Crist —*venite post me et faciam vos fieri piscatores hominum* (Mt 4, 19)— és la nostra vocació. I seguir-lo tan de prop que visquem amb Ell, com els primers Dotze; tan de prop que ens identifiquem amb Ell, que visquem la seva Vida, fins que arribi el moment, quan no hem posat obstacles, en el qual puguem dir amb sant Pau: “No visc jo, sinó que Crist viu en mi” (Gal 2, 20)»^[6].

Durant els dies de Nadal, en contemplar el Nen Jesús recolzat en un pobre pessebre, envoltat per l'afecte de Maria, Josep, i per la calor

d'uns quants animals, li mostrem els nostres desitjos d'amor i d'unió amb Ell. Si fixem els ulls cap a Ell, tan petit i al mateix temps Rei de l'univers, ens sentirem dolçament impulsats a perseverar amb fermesa durant aquest nou any, durant tota la vida, en la tasca d'identificar-nos amb Ell: «Estimem Crist, busquem sempre la seva proximitat, i semblarà fàcil tot el difícil»^[7].

Durant un Nadal, sant Josepmaria li mostrava al Senyor els seus desitjos d'unió i d'amor: «Oh, Jesús —li diré— vull ser una foguera de bogeria d'Amor! Vull que la meva sola presència sigui suficient per encendre el món, en molts quilòmetres a la rodona, amb incendi inextingible. Vull saber que soc teu (...). Pateixo i estimo. Estimo i pateixo. Magnífic camí! Patir, estimar i creure: fe i amor. Fe de Pere. Amor de Joan. Zel de Pau. Encara li queden al ruc tres minuts

de deïficació, bon Jesús, i ordena...
que li donis més Zel que a Pau, més
Amor que a Joan, més Fe que a Pere:
L'últim desig: Jesús, que mai no em
falti la Santa Creu»^[8].

JOAN BAPTISTA apareix de nou en
l'evangelí d'avui, com va succeir
durant l'Advent. Les autoritats del
Temple envien a l'altra riba del Jordà
sacerdots i levites per interrogar-lo:
«Qui ets tu?» (*Jn* 1, 19). L'importunen
amb moltes preguntes, amb la
intenció d'acorrallar-lo: ets el Messies,
ets Elies, ets un profeta? «Què dius de
tu mateix?» (*Jn* 1, 22). Les respostes
del Baptista ens parlen d'algú que té
la voluntat de Déu com a horitzó de
la pròpia vida. «Sóc una veu que
cria en el desert» (*Jn* 1, 23). La meua
única missió —ve a dir-los— és
preparar a Israel perquè rebi de cor
al Redemptor.

Romandre en Jesucrist és estar en comunió amb Ell: que Jesús estigui present en la nostra intel·ligència, en la nostra voluntat, en el nostre cor, en les nostres obres. La prova més evident de *romandre* en Jesucrist és guardar les seves paraules i els seus manaments; Ell mateix ens ha dit que els qui ho fan «estan en Déu, i Déu en ells» (1 Jn 3, 24). Li demanem al Senyor el do que cadascun de nosaltres i tots els cristians respirem amb l'Evangeli. «Ara, davant Jesús Infant, podem continuar el nostre examen personal: ¿estem decidits a procurar que la nostra vida serveixi de model i d'ensenyament als nostres germans, als nostres iguals, els homes? ¿Estem decidits a ser uns altres Crists? No n'hi ha prou de dir-ho amb la boca. Tu —ho pregunto a cadascun de vosaltres i m'ho pregunto a mi mateix—, tu, que per ser cristià ets cridat a ésser un altre Crist, ¿mereixes que vagin dient de tu que has vingut, *facere et docere*, a

fer les coses com un fill de Déu, atent a la voluntat del seu Pare, perquè així puguis empènyer totes les ànimes a participar de les coses bones, nobles, divines i humanes de la redempció? ¿Vius la vida de Crist, en la teva vida ordinària enmig del món?»^[9].

Ens alegrem amb la Verge Maria, feliç de tenir en els seus braços al Salvador, fruit de la seva fidelíssima escolta a la Voluntat de Déu. Per ella «el qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle»^[10]. Li demanem que no ens «manqui la Fe, ni la valentia, ni l'audàcia, per complir la voluntat del nostre Jesús»^[11].

^[1] Mons. Fernando Ocáriz, Carta, 15-IV-2017.

^[2] Benet XVI, Homilia, 31-XII-2006.

[3] Francesc, Homilia, 1-IV-2020.

[4] Sant Ambròs, *Epístola* 2, 4 (PL 16, 880).

[5] Mons. Fernando Ocáriz, Carta, 5-IV-2017.

[6] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, meditació “Vivir para la gloria de Dios”, 1b.

[7] Sant Jeroni, *Epístola* 22, 39.

[8] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, dia dels Sants Innocents, 28-XII-1931.

[9] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 21.

[10] Litúrgia de les hores, Vespres del 2 de gener, responsori breu.

[11] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 497.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-2-de-gener/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-2-de-gener/) (01/02/2026)